

ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ ΕΣΠΕΡΑΣ (ΟΡΘΟΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΤΕΤΑΡΤΗΣ)

Εύλογητός· Βασιλεῦ οὐράνιε· Τρισάγιον· Παναγία Τριάς· Πάτερ ἡμῶν· Ὅτι σοῦ ἐστίν· Κύριε ἐλέησον (12άκις)· Δόξα· Καὶ νῦν· Δεῦτε προσκυνήσωμεν (τρὶς)· Ψαλμοὶ 19 καὶ 20· Ὁ Ἐξάψαλμος· ἔπειτα τό, Ἀλληλούια καί, Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται. Μετὰ τὴν αἴτησιν καὶ τὴν ἐκφώνησιν (Ὅτι σὸν τὸ κράτος...) ψάλλομεν τὰ ἐπόμενα Καθίσματα.

Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Πόρνη προσῆλθέν σοι, μύρα σὺν δάκρυσιν, κατακενοῦσά σου ποσί, φιλάνθρωπε, καὶ δυσωδίας τῶν κακῶν λυτροῦται τῇ κελεύσει σου· πνέων δὲ τὴν χάριν σου, μαθητῆς ὁ ἀχάριστος, ταύτην ἀποβάλλεται, καὶ βορβόρω συμφύρεται, φιλαργυρία ἀπεμπολῶν σε. Δόξα, Χριστέ, τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ἰούδας ὁ δόλιος φιλαργυρίας ἐρῶν, προδοῦναί σε, Κύριε, τὸν θησαυρὸν τῆς ζωῆς δολίως ἐμελέτησεν. Ὅθεν καὶ παροινήσας, τρέχει πρὸς Ἰουδαίους, λέγει τοῖς παρανόμοις· Τί μοι θέλετε

δοῦναι, κάγῳ παραδώσω ὑμῖν εἰς τὸ σταυρῶσαι αὐτόν;

Δόξα Πατρί. Καὶ νῦν.

Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου, Σωτήρ.

Ἡ πόρνη ἐν κλαυθμῷ ἀνεβόα, οἰκτίρμον, ἐκμάσσουσα θερμῶς τοὺς ἀχράντους σου πόδας, θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, καὶ ἐκ βάθους στενάζουσα· Μὴ ἀπόση με, μηδὲ βδελύξη, Θεέ μου, ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦσαν, καὶ σῶσον, ὡς ἄνθρωπος φιλόφιλος (δίδς).

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

*Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην
(ιβ΄ 17-50)*

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἐμαρτύρει ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν. Διὰ τοῦτο καὶ ὑπήντησεν αὐτῷ ὁ ὄχλος, ὅτι ἤκουσε τοῦτο αὐτὸν πεποικέναι τὸ σημεῖον. Οἱ οὖν Φαρισαῖοι εἶπον πρὸς ἑαυτούς· Θεωρεῖτε ὅτι οὐκ ὠφελεῖτε οὐδέν· Ἴδε ὁ κόσμος ὀπίσω αὐτοῦ ἀπῆλθεν. Ἦσαν δέ τινες Ἑλληνες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ. Οὗτοι οὖν προσῆλθον Φιλίππῳ τῷ ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ τῆς

Γαλιλαίας, καὶ ἠρώτων αὐτὸν λέγοντες· Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. Ἐρχεται Φίλιππος καὶ λέγει τῷ Ἀνδρέα, καὶ πάλιν Ἀνδρέας καὶ Φίλιππος λέγουσι τῷ Ἰησοῦ· Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς λέγων· ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου. Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσῶν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει. Ὁ φιλῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν, καὶ ὁ μισῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, εἰς ζωὴν αἰώνιον φυλάξει αὐτήν. Ἐὰν ἐμοὶ διακονῇ τις, ἐμοὶ ἀκολουθείτω, καὶ ὅπου εἰμί ἐγώ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος, ὁ ἐμὸς ἔσται· καὶ ἐὰν τις ἐμοὶ διακονῇ, τιμήσει αὐτὸν ὁ Πατήρ. Νῦν ἡ ψυχὴ μου τετάρακται, καὶ τί εἶπω; Πάτερ, σῶσόν με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς τὴν ὥραν ταύτην. Πάτερ, δόξασόν σου τὸ ὄνομα. Ἦλθεν οὖν φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· «Καὶ ἐδόξασα καὶ πάλιν δοξάσω». Ὁ οὖν ὄχλος ὁ ἐστῶς καὶ ἀκούσας ἔλεγε βροντὴν γεγονέναι· ἄλλοι ἔλεγον· ἄγγελος αὐτῷ λελάληκεν. Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Οὐ δι' ἐμὲ αὕτη ἡ φωνὴ γέγονεν, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς. Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κό-

σμου τούτου, νῦν ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ἐκβληθήσεται ἔξω· καὶ γὰρ ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντα ἐλκύσω πρὸς ἑμαυτόν. Τοῦτο δὲ ἔλεγε σημαίνων ποίῳ θανάτῳ ἡμελλεν ἀποθνήσκειν. Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ὄχλος· ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐκ τοῦ Νόμου ὅτι ὁ Χριστὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ πῶς σὺ λέγεις, ὅτι δεῖ ὑψωθῆναι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου; Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου; Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἔτι μικρὸν χρόνον τὸ φῶς μεθ' ὑμῶν ἐστι· περιπατεῖτε ἕως τὸ φῶς ἔχετε, ἵνα μὴ σκοτία ὑμᾶς καταλάβῃ· καὶ ὁ περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει. Ἔως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτὸς γένησθε. Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀπελθὼν ἐκρύβη ἀπ' αὐτῶν. Τοσαῦτα δὲ αὐτοῦ σημεῖα πεποιηκότος ἔμπροσθεν αὐτῶν, οὐκ ἐπίστευον εἰς αὐτόν, ἵνα ὁ λόγος Ἡσαΐου τοῦ προφήτου πληρωθῇ ὃν εἶπε· «Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίς ἀπεκαλύφθη;» Διὰ τοῦτο οὐκ ἠδύνατο πιστεῦειν, ὅτι πάλιν εἶπεν Ἡσαΐας· «Τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν, ἵνα μὴ ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ νοήσωσι τῇ καρδίᾳ καὶ ἐπι-

στραφῶσι, καὶ ἰάσομαι αὐτούς». Ταῦτα εἶπεν Ἡσαΐας ὅτε εἶδε τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ ἐλάλησε περὶ αὐτοῦ. Ὅμως μέντοι καὶ ἐκ τῶν ἀρχόντων πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν, ἀλλὰ διὰ τοὺς Φαρισαίους οὐχ' ὠμολόγουν, ἵνα μὴ ἀποσυνάγωγοι γένωνται· ἠγάπησαν γὰρ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἢπερ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ἰησοῦς δὲ ἔκραξε καὶ εἶπεν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ πιστεύει εἰς ἐμέ, ἀλλ' εἰς τὸν πέμψαντά με, καὶ ὁ θεωρῶν ἐμὲ θεωρεῖ τὸν πέμψαντά με. Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνη. Καὶ ἐὰν τίς μου ἀκούσῃ τῶν ρημάτων καὶ μὴ πιστεύσῃ, ἐγὼ οὐ κρίνω αὐτόν· οὐ γὰρ ἦλθον ἵνα κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σώσω τὸν κόσμον. Ὁ ἀθετῶν ἐμὲ καὶ μὴ λαμβάνων τὰ ρήματά μου, ἔχει τὸν κρίνοντα αὐτόν· ὁ λόγος ὃν ἐλάλησα, ἐκεῖνος κρινεῖ αὐτόν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ· ὅτι ἐγὼ ἐξ ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλάλησα, ἀλλ' ὁ πέμψας με Πατὴρ αὐτός μοι ἐντολὴν ἔδωκε τί εἶπω καὶ τί λαλήσω· καὶ οἶδα ὅτι ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ ζωὴ αἰώνιος ἐστίν. Ἄ οὖν λαλῶ ἐγώ, καθὼς εἴρηκέ μοι ὁ Πατὴρ, οὕτω λαλῶ.

*Ἔπειτα ὁ ν' (50ὸς) Ψαλμὸς καὶ τὸ ἐπόμενον
Τριώδιον τοῦ ὁποίου ἡ ἀκροστιχὴ εἶναι:*

ΤΕΤΡΑΔΙ ΨΑΛΩ

Ἰδὴ γ'. Ἦχος β'. Ὁ Εἰρμός.

«**Τ**ῆς πίστεως ἐν πέτρα με στερεώσας, ἐπλά-
τυνας τὸ στόμα μου ἐπ' ἐχθρούς μου· εὐφράνθη
γὰρ τὸ πνεῦμά μου ἐν τῷ ψάλλειν· Οὐκ ἔστιν ἅ-
γιος, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστι δίκαιος, πλήν
σου, Κύριε».

Δόξα Πατρί.

Εν κενοῖς τὸ συνέδριον τῶν ἀνόμων, καὶ γνώ-
μη συναθροίζεται κακοτρόπῳ, κατάκριτον τὸν ρύ-
στην σὲ ἀποφῆναι, Χριστέ, ᾧ ψάλλομεν· Σὺ εἶ ὁ
Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλήν σου, Κύριε.

Καὶ νῦν.

Τὸ δεινὸν βουλευτήριον τῶν ἀνόμων σκέ-
πεται, θεομάχου ψυχῆς ὑπάρχον, ὡς δύσχηρη-
στον, τὸν δίκαιον ἀποκτεῖναι Χριστόν, ᾧ ψάλλο-
μεν· Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος, πλήν
σου, Κύριε.

Καταβασία. Τῆς πίστεως ἐν πέτρα κ.λπ.

*Ἔπειτα συναπτὴ μικρά. Ἐκφώνησις. Σὺ γὰρ εἶ
ὁ Βασιλεύς...*

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ὁ ὑψωθεὶς.

Υπέρ τὴν πόρνην, Ἀγαθέ, ἀνομήσας, δακρύων ὄμβρους οὐδαμῶς σοι προσῆξα· ἀλλὰ σιγῆ δεόμενος προσπίπτω σοι, πόθῳ ἀσπαζόμενος τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ὅπως μοι τὴν ἄφесιν, ὡς Δεσπότης, παράσχῃς τῶν ὀφλημάτων κράζοντι, Σωτήρ. Ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου ρῦσαί με.

Ὁ Οἶκος. Ὁ μετὰ τρίτον οὐρανόν.

Ἡ πρώην ἄσωτος γυνή, ἐξαίφνης σώφρων ὤφθη, μισήσασα τὰ ἔργα τῆς αἰσχρᾶς ἀμαρτίας, καὶ ἠδονὰς τοῦ σώματος, διενθυμουμένη τὴν αἰσχύνην τὴν πολλήν, καὶ κρίσιν τῆς κολάσεως, ἦν ὑποστῶσι πόρνοι καὶ ἄσωτοι· ὥνπερ πρῶτος πέλω καὶ πτοοῦμαι, ἀλλ' ἐμμένω τῇ φαύλῃ συνηθείᾳ ὁ ἄφρων· ἡ πόρνη δὲ γυνή, πτοηθεῖσα καὶ σπουδάσασα ταχύ, ἦλθε βοῶσα πρὸς τὸν Λυτρωτὴν· Φιλάνθρωπε καὶ οἰκτίρμον, ἐκ τοῦ βορβόρου τῶν ἔργων μου ρῦσαί με.

*Τὸ Μηνολόγιον.**Ἐπειτα τὸ παρὸν Ὑπόμνημα.*

Τῆ Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Τετάρτῃ, τῆς ἀλειψάσης τὸν Κύριον μύρω πόρνης γυναικὸς μνεῖαν ποι-

εἶσθαι οἱ θειότατοι Πατέρες ἐθέσπισαν, ὅτι πρὸ τοῦ σωτηρίου Πάθους μικρὸν τοῦτον γέγονε.

Στίχος. Γυνὴ βαλοῦσα σώματι Χριστοῦ μύρον, τὴν Νικοδήμου προὔλαβε σμυρναλόνην.

Ἀλλ' ὁ τῷ νοητῷ μύρῳ χρισθεὶς, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν ἐπιρρῦτων παθῶν ἐλευθέρωσον καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. Ἀμήν.

Ἦδὴ η' . Ὁ Εἰρμός.

«**Ρ**ῆμα τυράννου ἐπεὶ ὑπερίσχυσεν, ἐπταπλασίως κάμιнос ἐξεκαύθη ποτέ, ἐν ἧ παῖδες οὐκ ἐφλέχθησαν, βασιλέως πατήσαντες δόγμα, ἀλλ' ἐβόων· πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἀποκενοῦσα γυνὴ μύρον ἔντιμον δεσποτικῆ καὶ θείᾳ φρικτῆ κορυφῆ, Χριστέ, τῶν ἰχνῶν σου ἐπελάβετο τῶν ἀχράντων, κεχραμέναις παλάμαις, καὶ ἐβόα· πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Δάκρυσι πλύνει τοὺς πόδας ὑπεύθυνος, ἀμαρτίαις τοῦ πλάσαντος καὶ ἐκμάσσει θριξί· διὸ τῶν ἐν βίῳ οὐ διήμαρτε, πεπραγμένων τῆς ἀπολυτρώσεως, ἀλλ' ἐβόα· πάντα τὰ ἔργα Κυρίου,

τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἱερουργεῖται τὸ λύτρον εὐγνώμονι, ἐκ σωτηρίων σπλάγχων τε καὶ δακρύων πηγῆς, ἐν ἧ δια τῆς ἐξαγορεύσεως ἐκπλυθεῖσα οὐ κατησχύνετο, ἀλλ' ἐβόα· πάντα τὰ ἔργα Κυρίου, τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αἰνοῦμεν, εὐλογοῦμεν... Ἐπειτα: Τὴν Θεοτόκον καὶ Μητέρα τοῦ φωτός...

Καταβασία. Ρῆμα τυράννου...

Ἰδὴ θ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Ψ**υχαῖς καθαραῖς καὶ ἀρρυπώτοις χεῖλεσι, δεῦτε μεγαλύνωμεν τὴν ἀκηλίδωτον καὶ ὑπέραγνον μητέρα τοῦ Ἐμμανουήλ, δι' αὐτῆς τῷ ἐξ αὐτῆς προσφέροντες πρεσβείαν τεχθέντι. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς».

Ἄγνώμων φανεὶς καὶ πονηρὸς ζηλότυπος, δώρον ἀξιώθεον λογοπραγεῖ, δι' οὗ ὀφειλέσιον ἐλύθη ἁμαρτημάτων, καπηλεύων ὁ δεινὸς Ἰούδας τὴν φιλόθεον χάριν. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστὲ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Λέγει, πορευθεὶς, τοῖς παρανόμοις ἄρχουσι· Τί μοι δοῦναι θέλετε, κἀγὼ Χριστὸν ὑμῖν τὸν ζητού-

μενον, τοῖς θέλουσι παραδώσω; Οἰκειότητα Χριστοῦ Ἰουδας ἀντωσάμενος χρυσοῦ. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

ᾧ πηρωτικῆς φιλαργυρίας, ἄσπονδε! λήθης ὅθεν ἔτυχες, ὅτι ψυχῆς, οὐδ' ὡς ἰσοστάσιος ὁ κόσμος, ὡς ἐδιδάχθης· ἀπογνώσει γὰρ σεαυτόν, ἐβρόχισας ἀνάψας, προδότα. Φεῖσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καταβασία. Ψυχαῖς καθαραῖς. Συναπτή μικρά. Ἐκφώνησις. Ὅτι σέ αἰνοῦσι. Ἐπειτα τὸ Ἐξαποστειλάριον, Τὸν νυμφῶνά σου βλέπω.

Εἰς τοὺς Αἴνους.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα. Ἦχος α'.

Κὲ τὸν τῆς Παρθένου Υἱόν, πόρνη ἐπιγνοῦσα Θεόν, ἔλεγεν ἐν κλαυθμῷ δυσωποῦσα, ὡς δακρύων ἄξια πράξασα. Διάλυσον τὸ χρέος, ὡς κάγω τοὺς πλοκάμους· ἀγάπησον φιλοῦσαν, τὴν δικαίως μισουμένην, καὶ πλησίον τελωνῶν σε κηρύξω, Εὐεργέτα φιλάνθρωπε.

Τὸ πολυτίμητον μύρον ἢ πόρνη ἔμιξε μετὰ δακρύων, καὶ ἐξέχεεν εἰς τοὺς ἀχράντους πόδας σου καταφιλοῦσα· ἐκείνην εὐθύς ἐδικαίωσας, ἡμῖν δὲ συγχώρησιν δώρησαι, ὁ παθῶν ὑπὲρ

ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὅτε ἡ ἁμαρτωλὸς προσέφερε τὸ μύρον, τότε ὁ μαθητὴς συνεφώνει τοῖς παρανόμοις· ἡ μὲν ἔχαιρε κενοῦσα τὸ πολύτιμον, ὁ δὲ ἔσπευδε πωλῆσαι τὸν ἀτίμητον· αὕτη τὸν Δεσπότην ἐπεγίνωσκεν, οὗτος τοῦ Δεσπότητος ἐχωρίζετο· αὕτη ἠλευθεροῦτο, καὶ ὁ Ἰούδας δοῦλος ἐγεγόνει τοῦ ἐχθροῦ. Δεινὸν ἡ ραθυμία! μεγάλη ἡ μετάνοια ἦν μοι δώρησαι, Σωτήρ, ὁ παθῶν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὡ τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος! ἐθεώρει τὴν πόρνην φιλοῦσαν τὰ ἴχνη, καὶ ἐσκέπτετο δόλω, τῆς προδοσίας τὸ φίλημα· ἐκείνη τοὺς πλοκάμους διέλυσε, καὶ οὗτος τῷ θυμῷ ἐδεσμεῖτο, φέρων ἀντὶ μύρου, τὴν δυσώδη κακίαν· φθόνος γὰρ οὐκ οἶδε προτιμᾶν τὸ συμφέρον. Ὡ τῆς Ἰούδα ἀθλιότητος! ἀφ' ἧς ρῦσαι ὁ Θεὸς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα Πατρὶ. Ἦχος Β΄.

Ἡ ἁμαρτωλὸς ἔδραμε πρὸς τὸ μύρον, πριάσασθαι πολύτιμον μύρον, τοῦ μυρίσαι τὸν Εὐεργέτην, καὶ τῷ μυρεψῷ ἐβόα· Δός μοι τὸ μύρον, ἵνα ἀλείψω κἀγὼ τὸν ἐξαλείψαντά μου πάσας τὰς ἁμαρτίας.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Ἡ βεβυθισμένη τῇ ἀμαρτία εὗρέ σε λιμένα τῆς σωτηρίας, καὶ μύρον σὺν δάκρυσιν κενουῖσά σοι ἐβόα· Ἴδε, ὁ τῶν ἀμαρτανόντων τὴν μετάνοιαν φέρων. Ἀλλά, Δέσποτα, διάσωσόν με ἐκ τοῦ κλύδωνος τῆς ἀμαρτίας, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Σοὶ δόξα πρέπει...

Πληρώσωμεν τὴν ἐωθινὴν δέησιν...

Ἐκφώνησις.

Εἰς τὰ Ἀπόστιχα τὰ παρόντα Ἰδιόμελα

Ἦχος πλ. β΄.

Σήμερον ὁ Χριστός, παραγίνεται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Φαρισαίου, καὶ γυνὴ ἀμαρτωλὸς προσελθοῦσα, τοῖς ποσὶν ἐκυλινδοῦτο, βοῶσα· Ἴδε τὴν βεβυθισμένην τῇ ἀμαρτία, τὴν ἀπηλπισμένην διὰ τὰς πράξεις, τὴν μὴ βδελυχθεῖσαν παρὰ τῆς σῆς ἀγαθότητος· καὶ δός μοι, Κύριε, τὴν ἄφεσιν τῶν κακῶν, καὶ σῶσόν με.

Ἦπλωσεν ἡ πόρνη τὰς τρίχας σοὶ τῷ Δεσπότη· ἤπλωσεν Ἰούδας τὰς χεῖρας τοῖς παρανόμοις· ἡ μὲν, λαβεῖν τὴν ἄφεσιν, ὁ δέ, λαβεῖν ἀργύρια. Διό σοι βοῶμεν, τῷ πραθέντι καὶ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς· Κύριε, δόξα σοι.

Προσῆλθε γυνή δυσώδης καὶ βεβορβορωμένη, δάκρυα προχέουσα ποσί σου, Σωτήρ, τὸ πάθος καταγγέλλουσα· Πῶς ἀτενίσω σοι τῷ Δεσπότη; αὐτὸς γὰρ ἐλήλυθας σῶσαι πόρνη· ἐκ βυθοῦ θανοῦσάν με ἀνάστησον, ὁ τὸν Λάζαρον ἐγείρας ἐκ τάφου τετραήμερον· δέξαι με τὴν τάλαιναν, Κύριε, καὶ σῶσόν με.

Ἡ ἀπεγνωσμένη διὰ τὸν βίον, καὶ ἐπεγνωσμένη διὰ τὸν τρόπον, τὸ μύρον βαστάζουσα, προσῆλθέ σοι βοῶσα· Μὴ με τὴν πόρνην ἀπορρίψης, ὁ τεχθεὶς ἐκ Παρθένου· μὴ μου τὰ δάκρυα παρίδης ἢ χαρὰ τῶν Ἀγγέλων· ἀλλὰ δέξαι με μετανοοῦσαν, ἣν οὐκ ἀπώσω ἀμαρτάνουσαν, Κύριε, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα Πατρί. Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, ἡ ἐν πολλαῖς ἀμαρτίαις περιπεσοῦσα γυνή, τὴν σὴν αἰσθομένη Θεότητα, μυροφόρου ἀναλαβοῦσα τάξιν, ὄδυρομένη μύρα σοι πρὸ τοῦ ἐνταφιασμοῦ κομίζει. Οἴμοι! λέγουσα, ὅτι νύξ μοι ὑπάρχει, οἴστρος ἀκολασίας, ζοφώδης τε καὶ ἀσέληνος ἔρωσ τῆς ἀμαρτίας. Δέξαι μου τὰς πηγὰς τῶν δακρῶν, ὁ νεφέλαις διεξάγων τῆς θάλασσης τὸ ὕδωρ· κάμφθητί μοι πρὸς τοὺς στε-

ναγμούς τῆς καρδίας, ὁ κλίνας τοὺς οὐρανοὺς τῆ ἀφάτῳ σου κενώσει. Καταφιλήσω τοὺς ἀχράντους σου πόδας, ἀποσμήξω τούτους δὲ πάλιν, τοῖς τῆς κεφαλῆς μου βοστρύχοις· ὧν ἐν τῷ Παραδείσῳ Εὐά, τὸ δειλινόν, κρότον τοῖς ὤσιν ἠχηθεῖσα, τῷ φόβῳ ἐκρύβη. Ἀμαρτιῶν μου τὰ πλήθη καὶ κριμάτων σου ἀβύσσους, τίς ἐξιχνιάσει, ψυχοσῶστα Σωτήρ μου; Μή με τὴν σὴν δούλην παρίδης, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ ἔλεος.

Ἔπειτα, Ἀγαθὸν τὸ ἐξομολογεῖσθαι τῷ Κυρίῳ, τὸ Τρισάγιον, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀκολουθίας, ὡς ἔχουν προδηλωθῆ. Κοντάκιον, Ὑπὲρ τὴν πόρνην, ἀγαθέ... (σελ. 75)

Κύριε ἐλέησον (12άκις)· Δόξα, καὶ νῦν· τὴν τιμιωτέρων... καὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἀκολουθίας.